Arròs a banda

El relatiu absolut

Ramon Barnils

El problema més gran de Catalunya avui és que Barcelona es decideixi d'una vegada per totes a recatalanitzar-se, després d'haver patit la brotxa espanyolista del franquisme, sense complexos i sense fabulacions. Una Barcelona en camí de descatalanització podria arrossegar la descatalanització de Catalunya. Una Barcelona «oberta» no és incompatible amb una Barcelona catalanitzada, perquè catalanització i europeisme s'han donat moltes vegades la mà».

¡Tan bé com anàvem fins aquí, Jaume Lorés, teòleg, escriptor i conseller del conseller de Cultura de la Generalitat d'amunt! Amb una mica més d'atenció al matís purament gramatical —en comptes d'incompatible, excel·lent; en comptes de moltes vegades, sempre; a més d'una pura qüestió de noms entre Catalunya i els Països Catalans—, el paràgraf és d'una obvietat encara necessària, obvietat en el bon sentit de la paraula.

Lorés, arrossegat per l'admirable realisme que el complementa enllà del seu teologisme, ha de deixar constància d'una realitat, i en deixa constància a continuació del fragment transcrit. Constata Lorés: «una Barcelona oberta devers Madrid tampoc no és una quimera». No és una quimera, sinó una realitat com un temple: fa segles que Barcelona, dirigida pels indígenes que l'han dominada, s'ha mostrat oberta devers Madrid, eixancarrada, en diríem, sense faltar a aquesta veritat i eixamplant-la; per eixancarrar-la encara més amb la lògica col·laboració, o iniciativa sempre que ha calgut, dels indígenes de Madrid.

La veritat nua i simple doncs, fins aquí, ha rajat de la ploma de Jaume Lorés. No és obligatori que hi hagi però, però sovint n'hi ha, i en l'escrit de referència no en falten. Diu Lorés, doncs, que una Barcelona oberta a Madrid no és una quimera i que «és preferible a una Barcelona tancada».

És el problema dels teòlegs: que, per molt que pensi, al final se'ls escapa un absolut o altre; al final se li ha escapat un tancat absolut.

La qüestió no és, ni per a Barcelona, ni per als Països Catalans, ni per a ningú al món i enlloc del món, ni de ser tancat ni de ser obert: així a seques, el tancament i l'obertura són pura abstracció, bromes com a màxim electoralistes: ¿obert? ¿tancat? ¿canvi? ¿continuïtat?, on l'absolut abstracte i teològic es dóna fatalment la mà amb el més primari dels absoluts del realisme: guanyar com sigui.

La qüestió és tancat respecte de què o de qui, i obert respecte de qui o de què. És positiu un tancament envers les fonts de l'agressió, la depredació i la imposició, com és negatiu un tancament envers la llibertat, el benestar i la germanor universal. Positiu és obrir-se a la llibertat, al benestar i la germanor universal, i negatiu obrir-se i deixar entrar l'agressió, la depredació i la imposició.

Per ajudar teòlegs i d'altres persones que tinguin un feble per les qüestions abstractes, seria bo de saber detalladament i amb xifres, en detalls concrets, en què és preferible una Barcelona oberta a Madrid a una Barcelona tancada. Posats a mal, no sembla tan dolent quedar-se en innocus provincians com obrir-se a la pròpia provincianització.

Lorés, amb tots els respectes: respectes massa encara als Ramonedes, Colomers, Subirosos i Mascarells, provincians de París frustrats —imagina't, quan ja ningú no estudia francès— aspirants i provincians de Madrid —inimaginable, però cert.

Continua fent bondat.

Es necessita una persona per a col·laborar en diversos projectes d'animació cultural. Ha de parlar català i ha de tenir possibilitats de viatjar.

Envieu currículum i fotografia abans del 25 d'abril a l'apartat de correus núm. 1335 de València, Ref. TC.

Notícia • Notícia • Notícia • Notícia • Notícia • Notícia •

quiosc llibreria

LA MÀSCARA

nuevo centro, local 70 - valencia
tel. 347 30 44

Hem obert una secció nova dins la llibreria, i l'hem omplida de làmines, cartells, postals, retallables i màscares.